

Arrest

nr. 72 260 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande verzoeker V. M.

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Dalar waar u ook woont. U verklaart de vader te zijn van T.(...) A. (...)(O.V. 6.742.688). U verklaart dat uw vrouw A.(...) M. (...) en dochters M.(...) en E.(...) M.(...) op dit moment in Piatigorsk (Rusland) zijn. U verklaart dat uw zoon bij zijn geboorte de naam van uw overleden vader kreeg. Vandaar heeft hij een andere familienaam dan de rest van uw gezin.

U verklaart communist te zijn en daarom tegen alle partijen te zijn in Armenië. Vanaf 1996 wordt u wel aanhanger van Levon Ter Petrosyan en zijn partij HSh. Vanaf 2003 steunt u verschillende oppositiepartijen, zowel financieel als logistiek (vervoer, eten, brandstof voor betogers).

Op 7 februari 2008, tijdens een verkiezingsmeeting van Levon Ter Petrosyan in Artashat, wordt u door de politie gearresteerd en geslagen wegens uw steun aan de oppositie. Op 1 maart 2008 neemt u deel aan de protestbetogingen na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Vanaf dat moment krijgt u problemen met de autoriteiten en met criminelen waarmee ze bevriend zijn, omwille van uw sympathie voor en steun aan politieke opposanten.

Zo krijgt u in uw winkel vaak het bezoek van controles van de btw-dienst waarbij ze u boetes geven. Ook de brandweer legt u vaak boetes op. De politie, de arbeidsdienst, de schouwdienst en de communale diensten komen ook een aantal keer langs om smeergeld te eisen zodat u geen boetes zou krijgen.

In de zomer van 2009 komen criminelen langs en verplichten u een hoeveelheid champagne van hen over te kopen en in april 2010 doen ze hetzelfde met een grote hoeveelheid Turkse chocolade. Vermoedelijk op 21 mei 2010 wordt u in uw winkel door die mannen geslagen omdat u niet kon betalen voor hun goederen. Als u daarop diezelfde avond naar huis gaat, belt uw vrouw u op. Ze vertelt u dat uw zoon die dag meegenomen is van op straat door onbekenden en ook slagen kreeg. Ze zeiden hem dat u moest betalen of dat hij anders iedere dag zou geslagen worden. In juli 2010 wordt u onder bedreiging van het leven van uw kind verplicht uw winkel aan hen te verkopen door middel van een officiële verkoop bij een notaris.

Op 9 november 2011 krijgt u een convocatie van de politie van Artashat. Als u zich op 12 november 2010 vrijwillig gaat aanmelden, beschuldigt men u van drugshandel. U wordt ondervraagd en ook uw zoon wordt in het politiekantoor binnengeleid. De agenten zeggen dat hij drugs bij zich had. Uw zoon wordt echter vrijgelaten en u wordt opgedragen de namen van organisatoren van politieke oppositiemeetings door te geven. U wordt verplicht een bepaald document te ondertekenen en daarna kan u gaan. Diezelfde avond gaat u samen met uw zoon en dochter naar Yerevan waar u bij familie verblijft.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 29 november 2010. Van Yerevan vliegt u samen met uw zoon via Praag naar Parijs. Van daar uit gaat u met een minibus naar België waar u diezelfde dag aankomt en op 17 december 2010 asiel aanvraagt. Op 3 februari 2011 resulteerde deze aanvraag in een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten. Dat doet u echter niet, maar dient op 20 juli 2011 een tweede asielaanvraag in. Op die dag dient ook uw ondertussen meerderjarige zoon een (eerste) asielaanvraag in.

Sinds u in België bent, verneemt u dat de politie nog een aantal keer bij u thuis langskomt om u vragen te stellen, één keer (in juli 2011) zelfs met een convocatie voor u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw huwelijksakte, uw originele geboorteakte, uw origineel militair boekje, twee originele diploma's, een kopie van het grondplan van uw winkel in Armenië, een kopie van uw registratie als zelfstandig ondernemer, de originele verkoopsakte van uw winkel, een origineel medisch attest, een kopie van een convocatie, twee originele werkboekjes, uw origineel rijbewijs en uw origineel communistisch partijboekje ten tijde van de Sovjetunie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest dat u en uw zoon door toedoen van de overheidsdiensten in de gevangenis zullen belanden en dat u opnieuw zal geslagen worden door criminele mannen, vanwege uw politieke overtuigingen (CGVS p. 6, p. 12 & p. 17).

*Wat betreft uw **arrestatie op 7 februari 2008** door de politie naar aanleiding van de politieke bijeenkomst in Artashat, verklaart u dat u geslagen werd omwille van uw politieke inzet, namelijk het vervoeren van uw dorpelingen naar de meeting (CGVS p. 10 & p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Hierop gelet*

en in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk gearresteerd werd op 7 februari 2008, zijn er aldus goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, in geval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Dit standpunt van het Commissariaat-generaal wordt nog versterkt door het feit dat u in de zomer van 2010 zelf zonder enige problemen uw paspoort bent gaan afhalen bij de paspoortdienst van Artashat met daarin een uitreisvisum (CGVS p. 4). Als de autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om uw paspoort af te halen. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat de autoriteiten u daarbij de toestemming zouden geven (in de vorm van een uitreisstempel) om het land te verlaten.

Wat betreft uw convocatie op 9 november 2010 en uw daaropvolgende vrijwillige **aanmelding bij de politie van Artashat op 12 november 2010**, verklaart u dat u en uw zoon beschuldigd werden van drugshandel. Volgens uw verklaringen wilden ze u op die manier onder druk zetten: omdat u ooit in de oppositie was geweest, verplichtten ze u de namen van organisatoren van oppositiebijeenkomsten door te geven om zo oppositieleiders in de gevangenis te kunnen steken (CGVS p. 16-17). Gelet op bovenvermelde informatie is het echter niet aannemelijk dat u omwille van de door u aangehaalde politieke motieven dergelijke problemen zou hebben gekend. Het is immers niet aannemelijk dat u omwille van uw vermeend profiel van sympathisant van de oppositie (financiële steun en logistieke bijstand) actueel vervolgd zou worden door de autoriteiten, zij het onder de verdoken vorm van een aanklacht vanwege drugshandel. U reikt bovendien geen overtuigende bewijsstukken aan die de door u beschreven ernstige moeilijkheden aantonen en waaruit zou blijken dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. Het document dat u hieromtrent wel voorlegt, i.e. de convocatie dd. 1 juli 2011, is niet van die aard dat het de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zou tegenspreken. Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit document. Ten eerste vertoont de brief ernstige vormelijke gebreken. Zo betreft de convocatie slechts een kopie en geen origineel exemplaar, ontbreekt een officiële stempel en is er niet getekend voor ontvangst hoewel u verklaarde dat de vrouw van uw broer dit document persoonlijk van de overheidsdiensten ontving. Telkens heeft u geen verklaring voor deze vormelijke tekortkomingen (CGVS p. 9). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, in casu de politiediensten van de Republiek Armenië. Ten tweede bent u ook niet op de hoogte van een aantal andere cruciale elementen aangaande dit document. Zo staat op de convocatie dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verdachte, maar waarvan u dan verdacht wordt, weet u niet. U verklaart bovendien niet geïnformeerd te hebben bij uw schoonzus wat deze convocatie te betekenen had, hoewel u verklaart dat zij het document persoonlijk ontving en het u per fax bezorgde, en aldus dé link was tussen u en de autoriteiten die naar u op zoek waren (CGVS p. 9). Daarnaast verklaart u dat een onderzoeker van de politie na uw vertrek uit Armenië nog een aantal keer bij u thuis langskwam (waaronder één keer met deze convocatie die u neerlegt) om vragen te stellen. Wanneer of hoeveel keer dat was, weet u echter niet (CGVS p. 18).

Tenslotte verklaart u geen verdere info te hebben over de beschuldiging van drugshandel omwille van uw politieke inzet en dat u daar nergens meer naar geïnformeerd heeft (CGVS p. 18). Aangezien u kort na deze beschuldiging uw land verliet, verklaarde dat de politie na uw vertrek nog op zoek was naar u en u hiervoor zelfs een convocatie ontving (juli 2011), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich informeert over de actuele stand van zaken van uw situatie in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u daartoe nochtans de mogelijkheid had; u had immers nog contact met uw schoonbroer, buren en schoonzus (CGVS p. 2 & p. 9). Vandaar slaagt u er niet in uw passiviteit op dit vlak te rechtvaardigen.

In het verlengde van uw **problemen met de autoriteiten** als gevolg van uw politieke inzet, moet worden geoordeeld dat uw verklaringen hierover op bepaalde andere essentiële punten onaannemelijk vaag zijn.

U verklaarde dat u na 1 maart 2008 last begon te krijgen van verschillende overheidsinstanties omdat ze u wilden pesten omdat u voor de oppositie was (CGVS p. 12 & p. 14). Zo verklaarde u dat u vaak controles kreeg van de btw-dienst waarbij ze u boetes gaven, maar herinnert u zich niet meer wanneer die bezoeken begonnen. Op de vraag hoeveel ze langskwamen, antwoordt u dat u het niet geteld heeft. U noemt een aantal feiten waarvoor u een boete kreeg (nl. het niet afgeven van een kasticket aan een koper, een sigarettenpakje zonder vervaldatum), maar u slaagt er niet in deze boetes te situeren in de tijd. Ook hoeveel boetes u in totaal kreeg, weet u niet. U verklaart ook dat u bezoeken kreeg van de brandweer die u boetes aanrekenden. U blijft echter bijzonder vaag over wanneer ze precies kwamen ('de hele tijd') of wanneer u die boetes kreeg ('het hele jaar door. Constant'). Van de politie zegt u dat ze 'enkele keren' langskwamen om smeergeld te eisen en dat dat was 'voor nieuwjaarsvieringen'. Deze bezoeken specificieert u echter verder niet. U verklaart dat verschillende andere stadsdiensten

(arbeidsdienst, schouwdienst, communale dienst) verschillende keren langskwamen. Wanneer dat concreet was, herinnert u zich niet meer (CGVS p. 13-14). Het feit dat u er niet in slaagt ook maar één bezoek of één specifieke boete van een bepaalde dienst te concretiseren in de tijd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u 'constant', 'de hele tijd' en 'het hele jaar door' problemen hebben gekend met deze overheidsdiensten. Bovendien is het – gelet op bovenvermelde informatie – überhaupt niet aannemelijk dat u dergelijke problemen zou hebben gekend met de door u opgesomde autoriteiten omwille van uw politieke inzet, zoals u beweert (CGVS p. 14).

Wat betreft de **problemen die u in uw winkel met de criminelen** zou gekend hebben, verklaart u dat ze u duidelijk maakten dat de oorzaak daarvan was dat u lid was van de oppositie en dat ze u opdroegen zich niet meer met politiek bezig te houden (CGVS p. 17). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt deze problemen aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig ondermijnd door een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zoon omtrent de dag ('vermoedelijk 21 mei 2010') waarop jullie beiden slagen kregen van de criminelen omdat u hen het geld voor hun producten niet betaalde. Zo verklaart u dat u, nadat u geslagen was in uw winkel, naar huis ging en dat uw zoon reeds thuis was op het moment dat u daar aankwam (CGVS p. 15). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij, nadat hij geslagen werd, thuiskwam en dat u daar al aanwezig was (CGVS zoon p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw zoon eerst 'nee' en dan 'ik zeg net hetzelfde. Ik was mij aan het wassen in de badkamer toen hij binnenkwam' (CGVS zoon p. 5). Met deze verklaring heft hij deze tegenstrijdigheid niet op; meer nog, hiermee spreekt hij zijn initiële verklaring zelf tegen. Gezien jullie geen eenduidig antwoord kunnen geven op de vraag wie eerst thuiskwam na het incident met de criminelen, kan geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie geslagen werden door de criminelen. Dit raakt immers aan de kern van uw asielrelaas, nl. het feit dat de criminelen u omwille van uw politieke activiteiten onder druk zetten, maar u hen het geld voor hun producten niet betaalde.

Ten tweede blijkt u niet op de hoogte van een aantal essentiële details van de producten van de criminelen (champagne en chocolade) waarvan u gedwongen werd ze aan te kopen. Zo verklaart u op de vraag om hoeveel champagne het ging, enkel dat het ging om 300 dollar, maar hoeveel liter weet u niet ('ik weet het niet meer zo goed. Het bedrag weet ik wel, maar de hoeveelheid niet'). Gevraagd naar het merk van chocolade dat u verplicht werd te kopen, antwoordt u 'Turkse chocolade, met verschillende merknamen', maar een concreet merk kan u niet opnoemen. Van een handelaar met een eigen, wettelijke geregistreerde winkel die reeds sinds 1997 eetwaren verkocht (CGVS p. 7) en die door criminelen onder druk werd gezet om bepaalde producten van hen af te nemen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover meer details weet, te meer als hij verklaart dat het om de plaatselijke Armeense champagne ging en dat het duidelijk was dat de chocolade Turks was omdat de namen erop stonden en gelezen werden (CGVS p. 14). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid omtrent de chantage door de criminelen tegenover u nogmaals op de helling te staan.

Ten derde, indien nog enig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen hieraangaande, is het – gelet op bovenvermelde informatie – bovendien bijzonder moeilijk te geloven dat de criminelen u omwille van uw politieke inzet zouden viseren, zoals u beweert (CGVS p. 17).

Wat betreft uw **reisroute**, verklaart u met het vliegtuig van Yerevan via Praag naar Parijs gevlogen te zijn. U verklaart dat u uw paspoort aan de reisbegeleider gaf, dat hij onderweg uw documenten bijhield en hij (en niet u) ze bij de identiteitscontroles op de luchthavens van Zvartnots, Praag en Parijs toonde. U verklaart dat er een Litouws visum voor Hongarije in uw paspoort stond, maar dat u dat pas te weten kwam toen u hier kwam (bij de controle op Dublin-procedure bij uw asielaanvraag). U weet ook niet van wanneer tot wanneer dat visum geldig was (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat men bij het verlaten van de luchthaven van Zvartnots tweemaal rigoreus en individueel gecontroleerd wordt, zonder enige uitzondering en dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zelf uw reisdocumenten toonde bij het verlaten van Armenië of het landen in een land van de Europese Unie, en dat u niet wist dat er een visum in uw paspoort stond of wanneer dat geldig was. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment en/of de wijze waarop en bedoeling waarmee u uw land verlaten bent of de Europese Unie bent binnengekomen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De **documenten** die u voorlegt, kunnen de vaststellingen in deze beslissing geenszins wijzigen. Uw huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje, diploma's, werkboekjes en rijbewijs bevatten immers louter

persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw communistisch partijboekje doelt op uw lidmaatschap van deze partij ten tijde van het Sovjettijdperk in Armenië, maar heeft geen betrekking op uw huidige problemen zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 10). De convocatie van 1 juli 2011 werd reeds besproken. De attesten van uw registratie als zelfstandig ondernemer en het grondplan van uw winkel bevestigen uw activiteiten als handelaar, maar niet de problemen die u daar met de criminelen zou ondervonden hebben. De verkoopsakte geeft aan dat u uw winkel op officiële wijze (via een notaris) verkocht heeft aan een zekere , maar hiermee bewijst u niet dat dit onder druk van de criminelen is gebeurd, zoals u ook zelf verklaart (CGVS p. 8). Het medisch attest vermeldt dat u medische problemen heeft, maar heeft geen bewijskracht ten aanzien van de door u opgesomde problemen; u verklaart hierover bovendien dat u hiermee niets wil aantonen (CGVS p. 8).

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat er in hoofde van T.(...) A. (...)(O.V. 6.742.688) – waarvan u verklaart dat hij uw zoon is (CGVS p. 2) – door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft verzoeker T. A.

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeens staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Dalar waar u ook woont. U verklaart de zoon te zijn van V.(...) M. (...)(O.V. 6.742.688). U verklaart dat uw moeder A.(...) M.(...) en zussen M.(...) en E.(...) M.(...) op dit moment in Piatigorsk (Rusland) zijn. U verklaart niet de familienaam van uw vader aangenomen te hebben, maar wel de voornaam van uw grootvader. Vandaar heeft u een andere familienaam dan de rest van uw gezin.

U verklaart asiel aan te vragen omwille van de problemen van uw vader. Als gevolg daarvan heeft u zelf ook problemen meegemaakt. U weet niet waarom precies uw vader problemen had, maar u weet dat hij deelnam aan politieke meetings. Wat de reden is waarom ook u last kreeg, weet u niet. In mei 2010 wordt u op straat door onbekenden in een auto geduwd en naar Chorj Vorip gebracht, waar ze u slaan. Ze dreigen dat uw vader moet betalen anders zou u nog meer problemen krijgen. Daarop wordt u vrijgelaten.

In november 2010 wordt u opnieuw van op straat meegenomen naar het politiekantoor waar u uw vader treft. Een agent haalt een pakje uit zijn zak en zegt de andere agenten dat hij dat in uw zakken gevonden had. Er wordt iets genoteerd en u kan gaan. Diezelfde dag komt ook uw vader thuis van op het politiekantoor. Enkele dagen later vertrekken jullie naar Yerevan waar jullie bij de broer van uw vader verblijven.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 29 november 2010. Van Yerevan vliegt u samen met uw vader naar Parijs, van waar u naar België gaat en diezelfde dag aankomt. In december van dat jaar vraagt uw vader asiel aan voor hemzelf en u, aangezien u op dat moment minderjarig bent. Deze asielaanvraag resulteert op 3 februari 2011 in een bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten, waarna u zelf (samen met uw vader voor de tweede keer) een eerste asielaanvraag indient in België op 20 juli 2011. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw originele geboorteakte, uw origineel militair boekje en uw origineel diploma.

B. Motivering

U verklaart asiel aan te vragen enkel omwille van de problemen van uw vader en dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw vader (CGVS p. 4). Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (geboorteakte, militair boekje en diploma) wijzigen niets aan deze beslissing. Ze bevatten immers louter persoonsgegevens en hebben geen betrekking op de door u of uw vader aangehaalde problemen.

De beslissing inzake de asielaanvraag van uw vader luidt als volgt:

”Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Armenië vreest dat u en uw zoon door toedoen van de overheidsdiensten in de gevangenis zullen belanden en dat u opnieuw zal geslagen worden door criminele mannen, vanwege uw politieke overtuigingen (CGVS p. 6, p. 12 & p. 17). Wat betreft uw arrestatie op 7 februari 2008 door de politie naar aanleiding van de politieke bijeenkomst in

Artashat, verklaart u dat u geslagen werd omwille van uw politieke inzet, namelijk het vervoeren van uw dorpelingen naar de meeting (CGVS p. 10 & p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Hierop gelet en in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk gearresteerd werd op 7 februari 2008, zijn er aldus goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, in geval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Dit standpunt van het Commissariaat-generaal wordt nog versterkt door het feit dat u in de zomer van 2010 zelf zonder enige problemen uw paspoort bent gaan afhalen bij de paspoortdienst van Artashat met daarin een uitreisvisum (CGVS p. 4). Als de autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u zich zomaar tot diezelfde autoriteiten zou wenden om uw paspoort af te halen. Het lijkt evenmin geloofwaardig dat de autoriteiten u daarbij de toestemming zouden geven (in de vorm van een uitreisstempel) om het land te verlaten.

Wat betreft uw convocatie op 9 november 2010 en uw daaropvolgende vrijwillige aanmelding bij de politie van Artashat op 12 november 2010, verklaart u dat u en uw zoon beschuldigd werden van drugshandel. Volgens uw verklaringen wilden ze u op die manier onder druk zetten: omdat u ooit in de oppositie was geweest, verplichtten ze u de namen van organisatoren van oppositiebijeenkomsten door te geven om zo oppositieleiders in de gevangenis te kunnen steken (CGVS p. 16-17). Gelet op bovenvermelde informatie is het echter niet aannemelijk dat u omwille van de door u aangehaalde politieke motieven dergelijke problemen zou hebben gekend. Het is immers niet aannemelijk dat u omwille van uw vermeend profiel van sympathisant van de oppositie (financiële steun en logistieke bijstand) actueel vervolgd zou worden door de autoriteiten, zij het onder de verdoken vorm van een aanklacht vanwege drugshandel. U reikt bovendien geen overtuigende bewijsstukken aan die de door u beschreven ernstige moeilijkheden aantonen en waaruit zou blijken dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. Het document dat u hieromtrent wel voorlegt, i.e. de convocatie dd. 1 juli 2011, is niet van die aard dat het de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zou tegenspreken. Het Commissariaat-generaal heeft immers gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit document. Ten eerste vertoont de brief ernstige vormelijke gebreken. Zo betreft de convocatie slechts een kopie en geen origineel exemplaar, ontbreekt een officiële stempel en is er niet getekend voor ontvangst hoewel u verklaarde dat de vrouw van uw broer dit document persoonlijk van de overheidsdiensten ontving. Telkens heeft u geen verklaring voor deze vormelijke tekortkomingen (CGVS p. 9). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties, in casu de politiediensten van de Republiek Armenië. Ten tweede bent u ook niet op de hoogte van een aantal andere cruciale elementen aangaande dit document. Zo staat op de convocatie dat u opgeroepen wordt in de hoedanigheid van verdachte, maar waarvan u dan verdacht wordt, weet u niet. U verklaart bovendien niet geïnformeerd te hebben bij uw schoonzus wat deze convocatie te betekenen had, hoewel u verklaart dat zij het document persoonlijk ontving en het u per fax bezorgde, en aldus dé link was tussen u en de autoriteiten die naar u op zoek waren (CGVS p. 9). Daarnaast verklaart u dat een onderzoeker van de politie na uw vertrek uit Armenië nog een aantal keer bij u thuis langskwam (waaronder één keer met deze convocatie die u neerlegt) om vragen te stellen. Wanneer of hoeveel keer dat was, weet u echter niet (CGVS p. 18).

Tenslotte verklaart u geen verdere info te hebben over de beschuldiging van drugshandel omwille van uw politieke inzet en dat u daar nergens meer naar geïnformeerd heeft (CGVS p. 18). Aangezien u kort na deze beschuldiging uw land verliet, verklaarde dat de politie na uw vertrek nog op zoek was naar u en u hiervoor zelfs een convocatie ontving (juli 2011), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich informeert over de actuele stand van zaken van uw situatie in uw land van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u daartoe nochtans de mogelijkheid had; u had immers nog contact met uw

schoonbroer, buren en schoonzus (CGVS p. 2 & p. 9). Vandaar slaagt u er niet in uw passiviteit op dit vlak te rechtvaardigen.

In het verlengde van uw problemen met de autoriteiten als gevolg van uw politieke inzet, moet worden geoordeeld dat uw verklaringen hierover op bepaalde andere essentiële punten onaannemelijk vaag zijn.

U verklaarde dat u na 1 maart 2008 last begon te krijgen van verschillende overheidsinstanties omdat ze u wilden pesten omdat u voor de oppositie was (CGVS p. 12 & p. 14). Zo verklaarde u dat u vaak controles kreeg van de btw-dienst waarbij ze u boetes gaven, maar herinnert u zich niet meer wanneer die bezoeken begonnen. Op de vraag hoeveel ze langskwamen, antwoordt u dat u het niet geteld heeft. U noemt een aantal feiten waarvoor u een boete kreeg (nl. het niet afgeven van een kasticket aan een koper, een sigarettenpakje zonder vervaldatum), maar u slaagt er niet in deze boetes te situeren in de tijd. Ook hoeveel boetes u in totaal kreeg, weet u niet. U verklaart ook dat u bezoeken kreeg van de brandweer die u boetes aanrekenden. U blijft echter bijzonder vaag over wanneer ze precies kwamen ('de hele tijd') of wanneer u die boetes kreeg ('het hele jaar door. Constant'). Van de politie zegt u dat ze 'enkele keren' langskwamen om smeergeld te eisen en dat dat was 'voor nieuwjaarsvieringen'. Deze bezoeken specificeert u echter verder niet. U verklaart dat verschillende andere stadsdiensten (arbeidsdienst, schouwdienst, communale dienst) verschillende keren langskwamen. Wanneer dat concreet was, herinnert u zich niet meer (CGVS p. 13-14). Het feit dat u er niet in slaagt ook maar één bezoek of één specifieke boete van een bepaalde dienst te concretiseren in de tijd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u 'constant', 'de hele tijd' en 'het hele jaar door' problemen hebben gekend met deze overheidsdiensten. Bovendien is het – gelet op bovenvermelde informatie – überhaupt niet aannemelijk dat u dergelijke problemen zou hebben gekend met de door u opgesomde autoriteiten omwille van uw politieke inzet, zoals u beweert (CGVS p. 14).

Wat betreft de problemen die u in uw winkel met de criminelen zou gekend hebben, verklaart u dat ze u duidelijk maakten dat de oorzaak daarvan was dat u lid was van de oppositie en dat ze u opdroegen zich niet meer met politiek bezig te houden (CGVS p. 17). Het Commissariaat-generaal is echter van oordeel dat u er niet in slaagt deze problemen aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van deze feiten ernstig ondermijnd door een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw zoon omtrent de dag ('vermoedelijk 21 mei 2010') waarop jullie beiden slagen kregen van de criminelen omdat u hen het geld voor hun producten niet betaalde. Zo verklaart u dat u, nadat u geslagen was in uw winkel, naar huis ging en dat uw zoon reeds thuis was op het moment dat u daar aankwam (CGVS p. 15). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij, nadat hij geslagen werd, thuiskwam en dat u daar al aanwezig was (CGVS zoon p. 4-5). Hiermee geconfronteerd, antwoordt uw zoon eerst 'nee' en dan 'ik zeg net hetzelfde. Ik was mij aan het wassen in de badkamer toen hij binnenkwam' (CGVS zoon p. 5). Met deze verklaring heft hij deze tegenstrijdigheid niet op; meer nog, hiermee spreekt hij zijn initiële verklaring zelf tegen. Gezien jullie geen eenduidig antwoord kunnen geven op de vraag wie eerst thuiskwam na het incident met de criminelen, kan geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat jullie geslagen werden door de criminelen. Dit raakt immers aan de kern van uw asielrelaas, nl. het feit dat de criminelen u omwille van uw politieke activiteiten onder druk zetten, maar u hen het geld voor hun producten niet betaalde.

Ten tweede blijkt u niet op de hoogte van een aantal essentiële details van de producten van de criminelen (champagne en chocolade) waarvan u gedwongen werd ze aan te kopen. Zo verklaart u op de vraag om hoeveel champagne het ging, enkel dat het ging om 300 dollar, maar hoeveel liter weet u niet ('ik weet het niet meer zo goed. Het bedrag weet ik wel, maar de hoeveelheid niet'). Gevraagd naar het merk van chocolade dat u verplicht werd te kopen, antwoordt u 'Turkse chocolade, met verschillende merknamen', maar een concreet merk kan u niet opnoemen. Van een handelaar met een eigen, wettelijke geregistreerde winkel die reeds sinds 1997 eetwaren verkocht (CGVS p. 7) en die door criminelen onder druk werd gezet om bepaalde producten van hen af te nemen, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover meer details weet, te meer als hij verklaart dat het om de plaatselijke Armeense champagne ging en dat het duidelijk was dat de chocolade Turks was omdat de namen erop stonden en gelezen werden (CGVS p. 14). Bijgevolg komt de geloofwaardigheid omtrent de chantage door de criminelen tegenover u nogmaals op de helling te staan.

Ten derde, indien nog enig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen hieraangaande, is het – gelet op bovenvermelde informatie – bovendien bijzonder moeilijk te geloven dat de criminelen u omwille van uw politieke inzet zouden viseren, zoals u beweert (CGVS p. 17).

Wat betreft uw reisroute, verklaart u met het vliegtuig van Yerevan via Praag naar Parijs gevlogen te zijn. U verklaart dat u uw paspoort aan de reisbegeleider gaf, dat hij onderweg uw documenten bijhield en hij (en niet u) ze bij de identiteitscontroles op de luchthavens van Zvartnots, Praag en Parijs toonde. U verklaart dat er een Litouws visum voor Hongarije in uw paspoort stond, maar dat u dat pas te weten kwam toen u hier kwam (bij de controle op Dublin-procedure bij uw asielaanvraag). U weet ook niet van

wanneer tot wanneer dat visum geldig was (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat men bij het verlaten van de luchthaven van Zvartnots tweemaal rigoreus en individueel gecontroleerd wordt, zonder enige uitzondering en dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet zelf uw reisdocumenten toonde bij het verlaten van Armenië of het landen in een land van de Europese Unie, en dat u niet wist dat er een visum in uw paspoort stond of wanneer dat geldig was. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust mogelijk belangwekkende informatie achterhoudt voor de Belgische asielinstanties over het moment en/of de wijze waarop en bedoeling waarmee u uw land verlaten bent of de Europese Unie bent binnengekomen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De documenten die u voorlegt, kunnen de vaststellingen in deze beslissing geenszins wijzigen. Uw huwelijksakte, geboorteakte, militair boekje, diploma's, werkboekjes en rijbewijs bevatten immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Uw communistisch partijboekje doelt op uw lidmaatschap van deze partij ten tijde van het Sovjetijdperk in Armenië, maar heeft geen betrekking op uw huidige problemen zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 10). De convocatie van 1 juli 2011 werd reeds besproken. De attesten van uw registratie als zelfstandig ondernemer en het grondplan van uw winkel bevestigen uw activiteiten als handelaar, maar niet de problemen die u daar met de criminelen zou ondervonden hebben. De verkoopsakte geeft aan dat u uw winkel op officiële wijze (via een notaris) verkocht heeft aan een zekere , maar hiermee bewijst u niet dat dit onder druk van de criminelen is gebeurd, zoals u ook zelf verklaart (CGVS p. 8). Het medisch attest vermeldt dat u medische problemen heeft, maar heeft geen bewijskracht ten aanzien van de door u opgesomde problemen; u verklaart hierover bovendien dat u hiermee niets wil aantonen (CGVS p. 8).

Volledigheidshalve dient vermeld te worden dat er in hoofde van T.(...) A. (...)(O.V. 6.742.688) – waarvan u verklaart dat hij uw zoon is (CGVS p. 2) – door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoekers houden een theoretische uiteenzetting aangaande de term vluchteling en aangaande de bewijslast. De commissaris-generaal verwijt verzoekers ongeloofwaardigheid en vaagheid in hun verklaringen. Het is voor verzoeker V. M. echter onmogelijk een exacte tijdsaanduiding te geven van de pesterijen die vanaf 1 maart 2008 ontelbare keren plaatsvonden. Deze feiten duurden bijna anderhalf jaar en verzoeker kon dan ook niets anders doen dan naarstig voort werken. Aangaande het moment dat zij thuiskwamen op 21 mei 2010 nadat zij geslagen werden, stellen verzoekers duidelijk dat verzoeker T. A. zich in de badkamer bevond waardoor zij elkaars thuiskomst niet hebben opgemerkt. Wat betreft de details van de producten voert verzoeker V. M. aan dat hij geen keuze had om de producten aan te nemen of niet en hij aldus ook niet de mogelijkheid had de flessen champagne na te tellen of te keuren. Dat hij de merknamen van de Turkse chocolade niet kon benoemen is normaal nu verzoeker V. M. de Turkse taal niet machtig is. Verzoekers konden zonder problemen hun paspoort afhalen in de zomer van 2010 aangezien zij toen nog niet beschuldigd waren van drugshandel, hetgeen aanleiding gaf tot het officialiseren van het probleem, doch slechts gevisieerd werden.

2.2.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de asielaanvraag van verzoekers op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. De asielaanvraag van verzoekers werd verworpen omdat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien werd een veelheid aan tegenstrijdigheden,

onwetendheden en incoherenties vastgesteld in de verklaringen van verzoekers. Zij slagen er aldus niet in hun vrees voor vervolging door de Armeense autoriteiten en door criminelen omwille van de politieke overtuiging van verzoeker V. M. aannemelijk te maken.

Verzoekers laten de argumentatie dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, hetgeen een kernaspect van hun asielrelaas uitmaakt, volledig ongemoeid. Deze argumentatie wordt dan ook door de Raad overgenomen.

Verzoekers trachten slechts enkele van de vele tegenstrijdigheden te weerleggen, doch slagen hier niet in. Zo stellen zij dat verzoeker V. M. onmogelijk een exacte tijdsaanduiding kan geven van de pesterijen aangezien die soms meerdere keren per dag plaatsvonden en soms een week niet en deze gedurende bijna anderhalf jaar voortduurden. Deze uitleg volstaat echter niet om de onwetendheden aangaande de pesterijen te verschonen. Van verzoekers kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij de belangrijke elementen van hun asielrelaas naar plaats en tijd kunnen situeren, hetgeen zij *in casu* nalaten. Deze onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Ook waar zij herhalen dat verzoeker T. A. zich in de badkamer bevond op het moment dat verzoeker V. M. thuiskwam nadat zij beiden waren geslagen, dient opgemerkt te worden dat het herhalen van één versie van de eerder afgelegde verklaringen niet bij machte is de tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker T. A. spreekt *in casu* slechts zijn initiële verklaring tegen en slaagt er aldus niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Wat betreft de onwetendheden aangaande de producten die eerste verzoeker gedwongen moest overkopen van criminelen, stelt verzoeker V. M. dat hij geen keuze had de champagne te kopen of niet en dat hij bijaldien ook niet de mogelijkheid had de champagne te keuren of na te tellen. Deze verklaring is echter niet afdoende. Van verzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij, indien hij daadwerkelijk betaald heeft voor de champagne, bij benadering weet over hoeveel flessen het gaat. Daarnaast stelt hij dat hij de merknamen van de Turkse chocolade niet kon lezen aangezien hij de Turkse taal niet machtig is. Dit is echter een *post factum* bewering die overigens strijdig is met het administratief dossier gezien eerste verzoeker verklaarde dat het duidelijk Turks was, want dat ze het konden lezen (stuk 3, gehoorverslag CGVS V. M. 26/08/2011, 14). Deze onwetendheden en incoherenties doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers.

De argumentatie van verzoeker V. M. dat hij in de zomer van 2010 zonder problemen zijn paspoort kon ophalen bij de bevoegde diensten aangezien hij toen enkel geviseerd werd maar nog niet beschuldigd werd van drugshandel, kan niet aanvaard worden daar het niet aannemelijk is dat de autoriteiten hem zonder meer een paspoort zouden uitreiken indien zij hem daadwerkelijk viseerden.

Verzoekers laten de overige vaststellingen van de bestreden beslissingen aangaande het niet-authentieke karakter van de convocatie die verzoeker V. M. voorlegde, aangaande het feit dat hij heeft nagelaten zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst en aangaande de ongeloofwaardige verklaringen betreffende de gebruikte reisdocumenten, ongemoeid. Zij beperken zich voor het overige tot theoretische beschouwingen die niet bij machte zijn de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande weerleggen verzoekers de concrete vaststellingen van de bestreden beslissingen die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.2.2. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan ter staving van hun vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en de overige elementen in het dossier, tonen zij niet aan dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

2.2.3. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekers kunnen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komen niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER